

Η ανηθικότητα δεν πάει στα βουνά· υπάρχουν και τα μοναστήρια

Είναι στιγμές, που όσο νηφάλιος κι αν θες να παραμείνεις, εν τούτοις δεν σ' αφήνουν ν' «αγιάσεις». Όταν το θράσος, τεντώνει στα άκρα την μέση ανθρώπινη ανοχή, δεν μπορείς να παραμένεις απαθής. Όταν αυτοί που πουλάνε «αγάπη» στο «ποίμνιο», όπως οι ρασοφόροι ψυχοσώστες, είναι ικανοί να εκμεταλλευτούν την τυχόν ανθρώπινη αδυναμία, προϊόν θρησκευτικού ψυχαναγκασμού, με σκοπό να τούς χειραγωγήσουν, δεν μπορείς να προσποιείσαι πως δεν είδες ή δεν άκουσες, ή δεν «κατάλαβες».

Εν ολίγοις, είναι στιγμές, που θέλεις να βουτήξεις μερικά ρασοφόρα καθίκια και να τα κρεμάσεις ανάποδα απ' τ' ατροφικά αρχίδια τους στο πλησιέστερο καμπαναριό...

Αποκωδικοποίηση:

Ο Άγιος Νεκτάριος Αιγίνης ή Πενταπόλεως (1846-1920), είναι ένας από τούς αναρίθμητους «αγίους» τής Ορθόδοξης Εκκλησίας, που όχι μόνο ο βίος του δεν δικαιολογεί τέτοιον τίτλο, αλλά θα έπρεπε να αποτελεί και παράδειγμα προς αποφυγήν για το χριστεπώνυμο πλήρωμα. Αυτή η «άγια» λέρα (κατά κόσμον, Αναστάσιος Κεφαλάς), εκτός από τις «ιερές» δολοπλοκίες στην οποίες εμπλέκονταν, ήταν αναμειγμένος και σε σκάνδαλα ηθικής φύσεως, γι' αυτό και καθαιρέθηκε κι εκδιώχθηκε από το πατριαρχείο Αλεξανδρείας, στο οποίο «μεγαλουργούσε».

Μετακομίζοντας στην Ελλάδα, ο «άγιος» δεν ξέχασε τις παλιές, «καλές» συνήθειες. Το 1918, σε ηλικία 72 ετών, οδηγήθηκε στην Δικαιοσύνη, με την κατηγορία τής ασέλγειας και τής ανηθικότητας, μετά από καταγγελία μητέρας νεαρής μοναχής, η οποίαμόναζε στο μοναστήρι που είχε ιδρύσει ο «άγιος» στην Αίγινα. Ο ανακριτής Πειραιά, ο οποίος εξέταζε την υπόθεση, συμπτωματικά

πέθανε λίγο αργότερα από καρκίνο.

Ο θάνατος τού δικαστή, ερμηνεύτηκε (όπως ήταν φυσικό) από τούς σαπιοκοιλιάδες κληρικούς, ως θεία τιμωρία για την «άδικη» κατηγορία και δίκη, τού διακορευτή «αγίου» (τού οποίου η «αγιοσύνη» επισημοποιήθηκε μόλις το 1999 και τιμάται πλέον στις 9 Νοεμβρίου). Βεβαίως, το ότι και ο ίδιος ο «άγιος», πέθανε δυο χρόνια αργότερα από καρκίνο τού προστάτη, δεν έτυχε ανάλογης «ερμηνείας» από τούς «αντιπροσώπους» τού Θεού επί γης. Απεναντίας, ο «άγιος» θεωρείται μάλιστα και «προστάτης» όσων πάσχουν από...ανίατες ασθένειες!

Κι ερχόμαστε στις μέρες μας...

Με αφορμή την προσαγωγή σε δίκη, τών μοναχών-«μπίσνεσμεν» τής Μονής Βατοπεδίου, Εφραίμ και Αρσένιου (πρώην κνίτης, που μόνασε προφανώς ύστερα από «θεία φώτιση»), λόγω τού ομώνυμου σκανδάλου, ο γνωστός καλόγερος, «παπαροκάς» και «τεκνατζής» Νεκτάριος Μουλατσιώτης (ο οποίος λειτουργεί ως κράτος εν κράτει στην ελληνική Εκκλησία, προφανώς επειδή γνωρίζει πολλά), μέσα από την ιστοσελίδα του, προχωρά σε έναν επαίσχυντο υπαινιγμό και ψυχολογικό εκβιασμό, με σκοπό να τρομοκρατήσει την δικαστικό που διερευνά την υπόθεση. Διαβάζουμε λοιπόν, τι γράφει αυτό το ελεεινό υποκείμενο, που κηρύττει το «αγαπάτε αλλήλους» και το «αν σε ραπίσουν στο ένα μάγουλο, στρέψε και το άλλο»:

Η Εισαγγελέας κ. Καλού γνωρίζει το τέλος του Εισαγγελέα που αδικώς δίωξε τον Επίσκοπο Πενταπόλεως Νεκτάριο και σημερινό Άγιο Νεκτάριο; Εάν όχι ας διαβάσει την ζωή του Αγίου Νεκταρίου να δει τι έπαθε ο Εισαγγελέας. Εμείς ευχόμαστε για την σωτηρία της, αλλά δεν ξέρω αν θα την σκεπάζει ο Θεός από εδώ και πέρα...διότι αδικώς διώκει τον Γέροντα κατ' εντολήν...όταν ολόκληρη Ρωσία και άλλα κράτη τον τιμούν, το κράτος το ελληνικό τον διώκει...

(Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης 30/11/2011)

Δεν φταίει όμως ο Μουλατσιώτης, ή ο κάθε Μουλατσιώτης... Τέτοιες διασταυρώσεις ανθρώπου με σκουλίκι, είναι αποτέλεσμα τής κοπρώδους και δυσώδους ελληνοχριστιανικής πραγματικότητας, όπου οι ρασοφόρες τσούλες

έχουν κάθε δικαίωμα να θεωρούν ότι βρίσκονται ακόμη στις εποχές της Βυζαντινής και Οθωμανικής Αυτοκρατορίας· να γαμούν και να δέρνουν χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανέναν. Και πραγματικά, υπάρχουν στιγμές, που νιώθει κάποιος την ανάγκη να μακαρίζει τον Στάλιν και τον Χότζα.

Κι αν η γλώσσα αυτή φαίνεται σε κάποιους αισχρή, χυδαία κι ανήθικη, τότε τα «έργα και οι ημέρες» τών μαυροντυμένων παράσιτων, τί ακριβώς είναι;